

TAMĀRA SKRĪNA

Vēl tālu līdz sniegiem,
bet neredzami un nedzirdami
tie tuvojas.
Gaiss saraujas čokurā,
gaisma saspicē ausis
un klausās.
Vai nenāk?
Vēl nenāk.
Ir nežēlīgi skaists rudens
manā tēvzemē.
Latvijas rudens jau kuro
tūkstošo reizi atkārto savu
svēto rituālu.
Zeme ausās.
Es klausos.
Vēl nenāk?
Vēl nenāk.
Manas ausis ir dzirdīgas,
bet acis maldas starp
kritošām lapām un avižu
drīskām.
Pērnais rudens tik vieds un dzīrs,
bet zeltam zūd vērtība:

krīt istas lapas
uz istas zemes.

Es mostos, es ausos, es klausos.
Vēl nenāk?
Nāk. Tuvojas sniegi.
Mana zeme ir rāma un ķēnišķa.
Es ticu.
Balts vairogš mūs sargās,
mūs pārziemosim.
Gudrības zohens Latvijas rokā
ir pacelts augstu pret sauli.
Saulē aust zobena gala.

Es redzu, es ticu,
Mēs uzvarēsim.

9.10.1989.

Par attīstības perspektīvām

Rūpniecība bija ieradus PSRS Ķīmiskās rūpniecības ministra vietnieks Sergejs Golubkovs, lai kopīgi ar rūpniecības, rajona un republikas vadību izskatītu problēmu loku par uzņēmuma tālāku attīstību 1990. gadā un XIII piecgadē. Saruna noritēja ar partijas Valmieras rajona komitejas pirmo sekretāru Jānu Zemļicka un RIK priekšsēdētāju Andra Bērziņa līdzdalību. Tika apspriests rūpniecības, rajona un ministrijas savstarpēju interešu loks. Sevišķi liela verība tika veltīta ekoloģijas un sociālās attīstības problemām.

Pēc tam saruna notika pie republikas Valsts plāna komitejas priekšsēdētāja Miervalža Ramāna un republikas galvenā sanitārā ārsta Vjačeslava Derkaca.

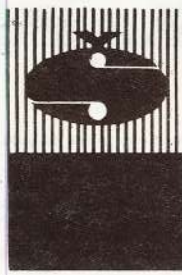
Sarunu gaitā tika risināti arī jautājumi par produkcijas piegādi patērētājiem, tajā skaitā arī aviācijas rūpniecības ministrijai. Sajā sakarā rūpniecība bija ieradus arī PSRS lidotājs kosmonauts Leonīds Popovs un citi vairāki nozaru speciālisti.

© Pie mums viesojās PSRS lidotājs kosmonauts LEONĪDS POPOVS.

© Ministra vietnieks SERGEJS GOLUBKOVS (no labās) un rūpniecības direktors INĀRS POLAKS. ALEKSEJA KOZŅEČA foto

VALMIERAS ĶĪMIKIS

VALMIERAS STIKLA ŠĶIEDRAS RŪPNICAS IZDEVUMS

Iznāk kopš
1979. gada 25. oktobra

CETURTDIEN,
1989. gada 16. novembrī

Nr. 44 (315)
Cena 1 kap.

VLADISLAVS KAZJUKĒVIČS — republikas Valsts prēmijas laureāts

Mūsu laikraksta lappuses ne vienu reizi vien bija publicēti materiāli par ražošanas pirmsindrikiem. Un daudzkārt viņu skaitā bija operators Vladislavs Kazjukēvičs (attēlā). Viņš sekmīgi izpildīja ražošanas plānus, piec gadu uzdevumus. Un, lūk, tagad par izcilie sasniegumiem darbā viņam piešķirta Latvijas PSR Valsts prēmija. Mūsu korespondente tikās ar Vladislavu Kazjukēviču (attēlā).

— Kāds bija sākums?
— Pats esmu no Krāslavas rajona, latgaleitis. Pirms armijas saku mācīties 36. PTV, bet nepabeidzu, mani iesauca dienestā. Bet pēc tam devos uz stikla šķiedras rūpniecību, kuru jau biju iepazīnis. Skolas laikā bijām praksē cehā pie elektrokārnīnī Nevarētu sacīt, ka man šis darbs sevišķi iepatiktos, tomēr savu likteni saistīju ar Valmieru, kur man jau bija radušies paņēmas, darba biedri ar rūpniecību, kur strādāju kopš 1971. gada. Visus šos gadus strādāju pirmajā maiņā, ko vada Eduards Geselītis.
— Kā veidojās jūsu darba biogrāfija rūpniecībā? Kādas atšķirības starp pirmajiem gadiem un situāciju cehā šodien?

— Jāteic atklāti, ka agrāk tomēr bija vieglāk strādāt un dzīvot. Darbs vedās, kolektīvs bija saliedēts un draudzīgs, centāmie būtu kopā ne tikai darbā, bet arī brīvajā laikā, iespējams, ka tā bija jaunības enerģija un deģme. Gadi rit, un tagad pat jaunie vairāk cenšas būt individuālisti... Jā, arī ražošanas nestāv uz vietas. Izmaiņus tehnoloģija, tika uzstādīti jauni stikla kausēšanas trauki, tomēr nevar apgalvot, ka kļuvis labāk. Tieši otrādi — iekārtas novecojušas, ražošana ir nerimiska, strādnieku nepietiek. Maz pienāk

jaunieši, bet tie, kas atnāk, ilgi neturās. Es pats ne vienu reizi vien esmu apmācījis jaunos operatora mācekļus, bet diemžēl neviens no viņiem vairs cehā nestrādā. Izrādās, ka arī ar ekoloģiju nav viss kārtībā un arī mūsu cehs dod zināmu ieguldījumu apkārtnes vides piesārņošanā.

— Vai maiņu darbs neesapaido ģimenes dzīvi?
— No vienas puses, protams, maiņas, sevišķi naktī, nav sevišķi patīkamas. Toties ir priekšrocības arī brīvdienām.
Sarunai pievienojās Vladislava dzīvesbiedre Zinaida. Viņa rūpniecībā strādā jau kopš 1967. gada — vispirms ausānas cehā, bet kopš 1973. gada spolesšanas nodaļā.
— Tāpēc arī pārnācu uz spoleša-

vu, — saka viņa, — lai būtu vairāk brīvdienu. Arī atvaļinājumu varam izmantot kopā.

Kazjukēviču ģimenē aug trīs meitas. Vecākā patlaban mācās Olaines tehnikumā ar rūpniecības norikojumu. Tātad bus papildinājums. Abas jaunākās macas jaunajā vidusskolā.

— Vladislav, par teicamu darbu daudzkārt esat atzīmēts un apbalvots, Soreiz — ar Valsts prēmiju. Sakiet, no kā atkarīgi panākumi, tik augsti rādītāji ražošanā?

Tulīt jāsaka, ka neesmu jau vienīgais, pirmsindrieku cehā ir daudz. Grūti pateikt, no kā tas atkarīgs. Piemēram, cehā sāka paplašināt apkalpes zonas. Viens no iemesliem, liekas, bija kadru problēma septiņdesmito gadu vidū. Lūk, arī nācas apkalpot vairāk krāsnis, lai tās neatslēgtu. Sacīja: ja vari — strādā paplašinātā zonā. Un mēs sākam strādāt, ka nu katrs varēja. Lūk, tā arī sāku apkalpot sešas krāsnis. Tikai gala un tā strādāju jau sešus gadus. Domāju ne tikai par daudzumu, bet arī par kvalitāti. Te laikam nepieciešams ķeriens, prasme, bet par acinājumu to grūti nosaukt.

— Pamudinājumu un apbalvojumu šajos gados patiešām bija daudz, — pieminēt Zinaida. — Taču visjūtāmākais pamudinājums — trīsstābu dzīvoklis, ko mums piešķīra pēc trešās meitas piedzimšanas atvieglotās rindas kārtībā. Bet pirms tam 11 gadus nodzīvojam kopmītnēs. Uzskatu, ka mums ļoti paveicies, jo daudzi kopmītnēs dzīvo pat pa 20 un vairāk gadiem. Par pēdējo apbalvojumu visvairāk priecājas meitas.

Pierakstīja
LOLITA DREIMANE

Trīs lietas — labas lietas

Konferences trešās daļas ievad-vārdus Astrida Aizsilniece, kurai tika uzticēta norises vadība, saistīja ar latviešu sakāmo, ka visas labas lietas esot trīs un acināja strādāt tā, lai šī būtu pēdējā konference šogad. Delegāti arī bija ieradusies ar apņēmību ievēlēt rūpniecības arodorganizācijas augstāko vadību.

Par kandidātēm darbbiedri izvirzīja bijušo priekšsēdētāju Muditi Virzu, šķērētavas strādnieci Guntu Altenbergu un valsts pieņemšanas dienesta darbinieci Igu Egīti.

Gunta Altenberga izteica pārdomas par arodiedrības kā organizācijas vietu šodienas norisēs: — Kad sākas pārbūve, ritēja gatavošanās arī arodiedrības kongresam. Televīzijas ekrānos varējām vērot cilvēku atbildes uz jautājumu, ko viņi domā par arodiedrību. Vairumā atbilžu skanēja, — tas ir atpūtas nami, ekskursijas, zilo lapu apmaksas. Bet mēs laikam tā isti neapņēvam, ka sanatorijas un zilas lapas ir sekas, ka mums jādomā vairāk par to cēloņiem.

Viņa raksturoja līdzšinējo kolektīvo līgumu pieņemšanas procedū-

ras: tās bijušas miegainas, neinteresantas. Strādājošie neesot izpratīši, kāpēc līgumi tiek pieņemti.

No kandidātes uzstāšanās tapa skaidrs, ka viņas ievēlēšanas gadījumā arodorganizācijas darbībā būs izmaiņas, tiks prasīts arī administrācijas rīcības pamatojums.

Iga Egīte: — Nemat vērā situāciju valstī un rūpniecībā, nolemu piekrist man izteiktajam priekšlikumam piedalīties vēlēšanās. Tas nav ļaunākais, ja netiek ievēlēts. Man nav svarīgs kresls, bet gan tas, ko var darīt, sežot šajā krēslā.

Kandidāte pārstāstīja savas ar rūpniecību saistītas darba un profesionālās izaugsmes gaitas, uzsvēra, ka arodiedrībai visupriemām kārtām jābūt strādnieku aizstāvei, ka godīgai jābūt gan lauru, gan saražotā sadalei, ka priekšplānā beidzot ir jānāk cilvēkam.

Mudite Virza savas iespējamās darbības pamatprincipus neizteica, motivējama to ar klātbūtni un izteikšanos vairāku cehu arodiedrības sapulcēs un konferencē.

Mārtiņš Tomsons vēlreiz pakāvējās pie tai dienā darāmā: — Bīlētāns ar trim kandidātu uzvārdiem atstājam vienu. Divus svītrojam. Ja neviens no kandidātiem negūs pusi plus vienu, nākamajā kārtā atstāsim divus kandidātus.

Notika šis «jā». Otrajā kārtā sacensība norisa starp Muditi Virzu un Guntu Altenbergu. Mudite ieguva 67 balsis, Gunta — 82. Līdz ar to konference pabeidza Muditei Virzai par viņas darbu iepriekšējos piecos gados un vēlēja sekmes jaunajai amatā Guntai Altenbergai.

VIZMA LEJSTRAUTA

ESIET MŪSU VALMIERAS PATRIOTI, PIEDALĪTIES AKCIJĀ «KLAU, VALMIERAS!»

- 18. novembrī pulksten 12 izstādes «Valmieras novads Latvijas brīvvalsts laikā» atklāšana Valmieras novadpētniecības muzejā.
- 18. novembrī pulksten 18 aizlīgums Valmieras Sv. Simona baznīcā.
- 19. novembrī pulksten 13 un 19 Valmieras rajona kultūras namā rokmužiku akcija. Piedalās bērnu rokgrupa «Pekšņi», grupas «Lādezers», «Krusts», «Eolīks», «Enas», «Pieci», J. Pavītola grupa. Bīlētēs — kultūras namā, izziņas pa telefonu 23344.

Gadsimta ceturksni izvērtējot

16. novembrī pulksten 15.15 sāka dot produkciju Valmieras stikla šķiedras rūpnīcas spēšanas cehs, Komjaunietes ARIJAS POLKAS vadītās maiņas spēlētājas nosūtīja uz šķeterēšanas cehu pirmās koniskās kartona partijas ar pārspolētiem stikla pavedieniem.

«Liesma», 1964. gada 18. novembrī

Aizritējis gadsimta ceturksnis. Rūpnīcā vēl tagad strādā vairāki šī notikuma dalībnieki. Bet tieši spēlētavai tikai daži — toreizējā 1. maiņas priekšniece, tagad spēlētājas nodaļas priekšniece **Arija Pence**, spēlētājas **Brigita Skujiņa** (tagad instruktore), **Aiva Miotla**, **Jevgenija Kozīneca**, **Zinaida Antonova**, **Ilga Pēkšēna**, meistara palīgs **Raitis Pārups**.

Mūsu korespondents tikās ar Ariju Pencī (attēlā), lūdza viņu pakavēties atmiņās par notikumiem pirms 25 gadiem, pārdomās par spēlētavas pagātni, tagadni, nākotni un problemām, kas nodarbina kolektīvu.

— Tās dienas man ļoti iespiedušās atmiņā. 1964. gada rudenī mums rūpnīcā ļāva nebija ko darīt un tāpēc grupu topoša ceha darbinieku nosūtīja uz Kazahijas palīdzēt ražas novākšanā. Atgriežoties Valmierā, vilcienā uzzinājām, ka Nikita Hruščovs atbrīvējis no visiem amatiem un ka sākusies Leonida Brežņeva ēra. Mūs tas diezko neuztrauca: vai nav vienlīga, kas tur Maskavā ir pie varas. Toreiz jau cilvēkos nebija tādas politiskās aktivitātes kā tagad, pēc 1985. gada notikumiem.

Grupā bija spēlētājas, meistara palīgi un daži inženier tehniskie darbinieki. Visi pirms tam bijām apmācīti Polockā un gatavojāmies strādāt jaunajā cehā, kas toreiz saucās spēšanas-šķeterēšanas cehs. Kad atgriezāmies no Kazahijas, cehā rīteja iekārtas montāža, izmēģināšana, piestrāde. Un, lūk, nemānot pienāca 16. novembris, kad sākām ražot pirmo produkciju. Liktenis bija lēmis, ka pirmie bijām mēs, pirmā maiņa. Todien ieguvām pirmo spēlētavo diegu un nosūtījām to šķeterētavai, kas arī uzsāka darbu tajā dienā. Spēšanas mašīnas RKS-83 bija saņemtas no Taškentas.

Tāds bija sākums. Pakāpeniski nostiprinājās materiāli tehniskā bāze, auga un saliedējis kolektīvs, izveidojās savas tradīcijas. Pirmos 12 gadus spēlētājas strādāja tikai pie RKS-83 mašīnām. Tikai 1976. gadā uzstādījām un apguvām pirmo japāņu tehniku, bet astoņdesmito gadu sākumā — Čehoslovākijā ražotas spēšanas mašīnas. Jāteic atklāti, ka arī šodien cehā vēl ierindā pirmās RKS-83 mašīnas, kas jau sen ir fiziski un morāli nolietojušas. Tāda ir dzīves patiesība... Liel

paldies jāteic **Modrīm Krievīņam** un **Arim Kārpupam**. Ja nebūtu viņu radošās domas pirmajos gados un Kārpupa zelta roku, nezīm vai šīs mašīnas šodien vispār vairs būtu lietojamas. Tā, lūk, ir pirmā un viena no galvenajām problemām spēšanas nodaļā. Ja tuvākajos gados nespēsīm atjaunot un modernizēt tehnoloģisko iekārtu, varam nonākt neapskaužamā stāvoklī.

Otra, ne mazāk svarīga, ir kadru problēma. Ražošanas apjoms aizvadītajos gados nemitīgi ir audzis. Ja pirmajā gadā izlaidām tikai dažus simtus tonnu diegu, tad šogad jāsaražo 8479 tonnas. Ja 1974. gadā elektrokrāsnis deva 10 tonnas šķiedras diennakti, tad tagad jau līdz 27 tonnām. Un viss šis daudzums ir jāpārstrādā diegā vai grīstē mūsu nodaļas kolektīvam. Kadru problēma sāka izemīties jau 1973.—74. gadā. Tad sākām ieviest piestrādes. Nemitīgi palielinājās apkalpes zonas. Sākumā spēlētājas apkalpe zona bija 84 vārpstīgas, tagad — 168 un pat līdz 270 vārpstīgas. Daudzām spēlētājām pienācis pensijas vecums, ne visi var izturēt šo darbu. No 36. arodividusskolas saņemam ļoti nīcīgu papildinājumu, ir pat gadi, kad uz rūpnīcu no turienes neatnāk neviena jauna spēlētāja. Daudzi cilvēki apmācīti uz vietas, cehā. Ja elektrokrāšņu nodaļa sekmīgi pilda plānu, mums pastāvīgi trūkst 20—25 spēlētāju. Patlaban ir nedaudz vieglāk, jo kaimiņiem diez kā neviens.

Runāsim atklāti: darbs ir smags. Pats spēšanas process nav tik grūts, taču, ja saskaitām, cik kilogramu spēlētājai jāpārcilā, kamer uzliek un noņem spoles un vārpstīgas, tad iznāk desmitiem un simtiem kilogramu. Ārvalstīs jau sen ir tādas spēšanas mašīnas, kur šie procesi ir mehānizēti un automatizēti. Bet mēs par to varam tikai sapņot un ar skaudību ieskaļties ārzemju firmu reklāmas prospektos... Jāņem vērā, ka šo darbu izpilda tikai sievietes. Es uzskatu, ka jaunām meitenēm tas nav piemērots, jo viņām jādomā par savu un nākamo bērnu veselību. Visu laiku jāstrādā ar paceltām rokām, jācila smagumi. Vislabāk būtu, ja spēlētājas darbu uzsāktu pēc 30 gadu vecuma. Taču, tad atkal rodas cita problēma — pirkti vairs nav tik veikli kā jaunībā. Tāpēc vienīgo izeju redzu šo procesu mehānizācijā un automatizācijā. Izņemot šīs neilgas jubilejas reizi, gribu vēl un vēlreiz izteikt dziļu pateicību tiem cilvēkiem, kuri ir uzticīgi savai profesijai jau 20 un 25 gadus. Jāņem vērā, ka arī sadzīves telpas pie mums nav tik labas kā, piemēram, 4. un citos jaunos cehos. Joprojām ir pretenzijas pret bufeti, sevišķi nakts maiņās un sestdienās. Ne jau visiem strādniekiem ir atrisināti dzīvokļu un citi sadzīves jautājumi. Par izpeļņu gan sūdzēties nevarētu: tā ap 250 rubļu mēnesi sanāk. 111 ceturksni vidējā izpeļņa bija pat 262 rubli, bet arī tā panākta smagā fiziskā darbā, apkalpojot 2 un vairākas zonas.

Kolektīvs mums ir labs. Sevišķi šajā nemierīgajā laikmetā gribu uzsvērt, ka, daudzu tautību cilvēkiem kopā strādājot, nav ne mazāko konfliktu vai domstarpību starpnacionālās attiecībās. Cilvēki par to nemaz nedomā, bet strādā, cenšas labāk padarīt savu darbu. Varētu vienīgi vēlēties lielāku aktivitāti, dažādus jautājumus risinot, vairāk iniciatīvas no strādnieku vidus, vairāk rosības sabiedriskajā dzīvē. Bet var jau cilvēkus saprast — lielākā daļa kolektīva ir sievietes, mātes, mājsaimnieces. Ir jānotrāda sava maiņa, pēc tam jānostāv rindās, lai sarūpētu mājniekiem kaut ko ēdamu, jādodas uz bērnudārzu pēc saviem miluļiem, jāstrādā savā dārzā utt.

25 gadi ir krietns cilvēka mūža posms. Daudziem mūsu nodaļā strādājošajiem spēlētava ir pirmā un vienīgā darba vieta, kurai atdoti spēki, zināšanas, daudzkārt arī veselība. Un daudziem tā ir un paliks vienīgā darba vieta. Tāpēc vēlreiz gribu uzsvērt, ka, neraugoties uz grūtībām un problemām, uz nepadarīto un nokavēto, uz daudzām mūsu dzīves nepilnībām, spēšanas nodaļas strādnieki ir pelnījuši atzinību par darbu tikumu, izturību un cerību uz labāku rītdienu.

Ar **ARIJU PENCĪ** runāja **HERMANIS HERBERGS**

VĒL SPĒKA PIETIEKI!

Ar izcilību pabeigusi 5 tehnisko skolu Rīgā **Brigita Skujiņa** sāka strādāt Rujienā par sakaru nodaļas operatoru. Taču dzīve vienmēr ir iespējami krasi pagriezieni. Un tā arī Brigita pārnāca strādāt uz Valmieras jauno rūpnīcu, pirmās grupas sastāvā devās uz kaimiņrepubliku Baltkrieviju, lai Polockā apgūtu spēlētājas profesiju. Un tad, 1964. gada novembrī viņa bija to spēlētāju skaits, kas ieguva pirmos spēlētavo diega kilogramus...

Vairāk nekā gadsimta ceturksnis pavadīts rūpnīcā. 11 gadus Brigita Skujiņa strādāja par spēlētāju, tad viņu aicināja apmācīt jaunus strādniekus. Un tā viņa kļuva par ražošanas apmācības instruktori. Grūti saskaitīt, cik jaunieši un sievietēm viņa palīdzējusi apgūt spēlētājas profesiju. Gan, kas mācījās tepat cehā, gan arī tām meitenēm, kas te ieradās no 36. arodividusskolas. Skaitis sniedz daudzus desmitus. Daja strādā vēl šodien, citi dažādu iemeslu dēļ ir aizgājuši, bet pati instruktore savu darbu turpina līdz šai bal-

tai dienai.

— Mūsu priekšniece jau izsmeloši izstāstījusi par mūsu problemām, — saronā ar mūsu korespondentu teica veterāne. — Jāpiekrit, Gribu tikai nedaudz vēl parunāt par dažām sadzīves problemām. Piemēram, par mūsu ceha bufeti. Mūsu nodaļa, tāpat kā viss cehs, strādā nepartraukti, arī sestdienās un svētdienās. Sevišķi grūti ir nakts maiņās. Ļoti noderētu karstas kafijas maļks. Taču bufetē kafiju vēltīgi meklēt. Aizbildinās ar to, ka kafijas trūkst vai arī, ka vārritā kafija ir sliktas kvalitātes. Uzskatām, ka nakts maiņas strādājošajiem tomēr kafija ir vajadzīga. Tāpat sortiments svētdienas un svētku dienas ir gaužām trūcīgs. Tiesa, pēdējā laikā ir neliels uzlabojums, bet gribētos vēl plašāku sortimentu.

Spēlētavai pavadīti 25 gadi. Bet Brigita Skujiņa meist miera vēl nedoma.

— Darbs patik, ir pierasts, ir labs kolektīvs, — saka viņa. — Vēl jau spēka pietiek!

Attēlā (no kreisās): **BRIGITA SKUJIŅA** un viena no pirmajām spēlētavām **AIVA MIOTLA**, ar kuru kopā nostrādāti 25 gadi. **ANITAS MARTINSONES** foto

IEVERĪBĀI

Rūpnīcas ēdnīca šī gada 17. novembrī

riko **LATVIEŠU EDIENU DIENU.**

Visi laipni aicināti!

LIDZJŪTĪBAS

Izsakām dziļu līdzjutību **Ilgai Zariņai** sakara ar tevu nāvi. Šķeterētavas 2. maiņas kolektīvs

Izsakām dziļu līdzjutību **Millijai Sļeņģi**, māti pedēja gaitā pavadot. Elektrokrāšņu 4. maiņas kolektīvs

Izsakām dziļu līdzjutību **Zannai Tilčikai**, tevu pedēja gaitā pavadot. Elektrokrāšņu 4. maiņas kolektīvs

Izsakām dziļu līdzjutību **Ludmi-**

Iai **Mihailovai**, tevu pedēja gaitā pavadot. Šķeterētavas 3. maiņas kolektīvs

Dzīlajās bedās **esam kopā ar Brigitu Einbergu**, pavadot tevu pedēja gaitā. Elektrokrāšņu 4. maiņas kolektīvs

Skumstam kopā ar **Elitu Kocubu** un **Milliju Sļeņģi**, māti pedēja gaitā pavadot. Elektrokrāšņu 5. maiņas kolektīvs

Redaktore V. LEJSTRAUTA

IR VEIKALS!

Beidzot! Ilgi gaidītais veikals pie rūpnīcas vārtiem ir atverts. Novembra pirmajā nedēļā jaunajās telpās tika ieviesta pirmā prece, un tirgošana varēja sākties.

Pirmajās dienās pircēji varēja iegādāties rūpnīcā ražotās plašā patēriņa preces — kalendārus, salvetes, motobraucēju cepures, veselibas jostas un citas. Pārdevēja **Ināra Martinsons** (attēlā) piedāvāja arī dvieļus, palagus, vairākas citas rūpnīcības preces no tām, kas uzņemuma noliktavās aizņem vietu, bet patlaban nav vajadzīgas.

— Paredzams, ka jaunajā veikalā tirgosimies ar četrus veidus precēm, — stāsta materiāli tehniskās apgādes un komplektācijas daļas priekšnieks **Vladimirs Višpakovs**. — Vispirms jau rūpnīcā ražotas izstrādājumi, tai skaitā arī tos, kas dažādu iemeslu dēļ neatbilst konkrīcijai — tās realizē par paze-

minātām cenām. Otrkārt, tā dēvētos «nelikvidus» — dažādas rūpnīcas preces un materiālus, kas uzņemumam nav vajadzīgi. Trešais veids būs izstrādājumi, kas ietilpst maksas pakalpojumu nomenklatūrā, piemēram, sienas plauktiņi (no 19. ceha), fasēts mēsluļoms dārzniekiem (no 1. ceha) un citi. Nu un pacenšimies rūpnīcā strādājošiem sagādāt (protams, iespēju un fondu robežās) arī dažādus materiālus apdares un citām vajadzībām. Veikals apkalpo arī pircējus, kas rūpnīcā nestrādā, taču atsevišķas deficīta preces realizēsim tikai mūsu kolektīva locekļiem.

Pircēju zināšanai: veikals darbojas otrdienās, trešdienās un ceturtdienās no pulksten 11 līdz 15; piektdienās no pulksten 8 līdz 12.

ALEKSEJA KOZIŅECA foto

